

מגילה דף כה עמוד א תלמוד בבלי המבואר "שפה ברורה – עווז והודר" (יום חמישי)

58 מסורתם ביד האדם, ובידיו הבחירה אם להיות צדיק או רשע,
 59 שאנפער (דברים י' י' עשרה) ישבה ישראל ביה אליה רשות שואל בעקבות כי אם
 60 ליראה, דבר זה לבדו הוא שואל מפרק לעצמו שהכל בידו והוא בידך.
 61 מקשה הגמרא: טבלן רזואה טילתא וטטרתי היא – משמעו מלשון
 62 כי אם ליראהו, שיראתם שמיים היא דבר קטען, שrok אותה מבקשת
 63 הקב"ה מהאדם, והאם באמנת הדא דבר קטען, מחרצת הגמרא: אין
 64 כן לגביה טsha רביינו שכבר השינה טילתא וטטרתי היא, ולכן אמר
 65 בלשון זו. פועל לאדם שפתקשין חישו כל גודול ויש לו כל מה
 66 ברשותו, דזפה עליו בצלק קפוץ, לפי שאין צרך לטורוח להשינה,
 67 ולהיפך, אם מבקשים ממנו כל קפוץ ואין לו, דזפה עליו המבוקש
 68 בצלק גודול שערוך לטורוח להשינה. כמו כן מאחר שהיתה למשה
 69 רבינו מורה זו, ודומה לו דבר קטען.
 70 אחר רבי רזיא, רואו בקריאת שמיע שפע שפע, נראה כמקובל
 71 עליו שתי רשות, ופואפר מזדים מזדים רבי ומשתקים אותו.
 72 מקשה הגמרא: טיטיב, שנינו בבריתא, הקורא את שפע ומכולה
 73 תרי זה טsha. ומשמע שהעשה כן טנעה הוא רזיא, אך שוטקן לא
 74 פשטוקן ליה. מחרצת הגמרא: לא קשיא, ה"א – מה שנאמר
 75 בבריתא שאנו אלא מגונה, הוא ברואפר טילתא וטטרתי לה
 76 – שאומר כל תיבה וכופלה מיד לפני שימושך לתיבת הכתה. וה"א
 77 – מה שאמר רבי זעירא ממשתקים אותו, רואו פסוקא בסוקא ותני
 78 לה – שאומר כל הפסוק בשלימות וכופלו, שבאונן והוא נראה
 79 במקובל שתי רשות.
 80 אחר ליה רב פפא לרבא, מודע משתקים את הkopel פטוקי פרשנות
 81 שמען, ורלא פטוקרא – בפעם ראשונה לא בינו דעתיתו ומה
 82 שאומר, וחתשתא בשכופל בין דעתיתך, אחר ליה רבא, חבירתא בפלוי
 83 שטיא – וכי נהוג כלפי שמיים מנהג חברות, לדבר איש לרעו
 84 שאנו נזהר בדיבורו וחזר על דבריו, או לא בפניהם דעתית, טחיא
 85 ליה באזוקא רגפקא – יש להזכיר בפטיש של נפחים עד דטפין
 86 דעתית, כלומר, מלמדים אותו לבין.
 87 שניינו במשנה הפטקה בערויות פשטוקן אותו, פנא רב יוסוף, בינוי
 88 וזה הוא שסביר רואו בפניהם אבוי וקלון אמרו
 89 תגליה שאסור לגלות לאחרים קלון אבוי וקלון אמרו
 90 שניינו במשנה: האופר פטוקד לא תמן לטעיר ובי. פנא רבי רבי
 91 ושטיא, מה שאמרו המשנה ממשתקין אותו הוא כאשר אמרו
 92 שבישראל הפה על חבותית וחוליד טפה בון לעובזה וריה חבות
 93 קדר.

משנה

94 המשנה באה ללמד על פרשיות בתורה שאין מתרגמים אותו
 95 בעיבורה בעשיה רואוון, נקרא בעיבורה, ולא בטרכם – ואין המתרגם
 96 מתרגם אותו בארמית. אמנים מעשה קדר יהודודה חמיה (טראשית לה
 97 סדרם) נקרא וטרכם. מעשה עעל תראשון, דהינו סיפור הענן בעת
 98 שהidea (שםות לב איס) נקרא וטרכם. ותשי – מה שיש ספר אהרן
 99 לשם היה נערך העגל שם לב בכיכרו נקרא ולא טרכם. פרשנות
 100 ברבת בתקים (טברבו וטרכם) ומעשה דוד ואבנונו בנו עם תמר אחוינו
 101 (שמואל ב' י' אייט) נקראין ולא טרכנין. אין טפערין בנבואה של
 102 מעשה פטקה (חוואל א). ורבי יוחה פטור להפטיר במרכבה. רבי
 103 אלעזר אופר, אין טפערין בחדוע את ירושלים.

גמרא

104 פנו רבנן, יש נקראיין (נקראיין) וטרכנין, ויש נקראיין ולא טרכנין,
 105 ויש לא נקראיין ולא טרכנין. אלו נקראיין וטרכנין, כל"ת עק"נ נשפ"ה
 106 טרכנו: מעשה בראשית – פרשנות בריית העולם בששות ימי
 107 בראשית, נקרא וטרכם. שואלה הגמרא: טשיטא, וכי היה טעם
 108 יש שלא לתרגומו. מшибה הגמרא: מהו רתיטה שלא יתרגם פרשה
 109 או משום הדברו לשוייל, מה לפעה מהרקייע שעל ראשי חיות
 110 הקודש וטה לנטה מהם,

1 בברוך טובים, פורי זו ורק הפטינות, שהוא כאמור שrok העذرיקים
 2リアים לבקר את ה'. האמור בתפלתו, על כן צפוף גניעו רחפייד –
 3 כשם שהגענו רחמייך על כן צפוף ואסורת ליקח האם על הבנים כן
 4 חוס ורחם עליינו, וכן האמור על טוב נצבר שפיך – על טבותך
 5 שגמלת עמננו נודה לך, וכן האמור בברכת החודאה מזדים מזדים,
 6 פשתקון אותו. ובגמריא תיבאר העם.
 7 התנא מבאר גם בדברי תורה יש ליזהר מלפרש שלא כהלכה:
 8 הפטקה בערויות – הדורש את פרשנות עיריות בכינויו, שאומר שעורה
 9 הוא בינוי קלון, פשתקון אותו. והאופר – המפרש את הפסוק
 10 (יקיא ח'כ) יטפער לא תמן לטעיר לטולך שחובנה היא לא תמן
 11 לאעפרא באטראט – אל תבא על הנכricht ותולד ממנה כן
 12 לעברה וזה, פשתקון אותו בונייה – בוגראה, מפני שעוקר את
 13 הכתב ממשמעו.

גמרא

14 הגמרא מבארת מדוע נסחאות התפללה שהובירה המשנה אינם
 15 הגונים. שואלת הגמרא: בשלטוא האומר מזדים מזדים מזדים מזדים
 16 להשתיקו, מושום רטיחיו בשטי רשות – שנראה כבומה לשתי
 17 אלהות חס ושלום. וכן האומר על טוב נצבר שפיך, מפני משתקים
 18 אותו, מושום דטפשע מדרבורי על טוב אין ועל רע לא – שrok על
 19 הטובה יש להזרות לה ולא על הרעה, והרי תנן (ברכות נה) חייב
 20 ארט לברך וברוך דין האמת על קדשה בשם שהוא בברך וברוך
 21 והם רבי יוסי בר אכין ורבי יוסי בר זעירא, עד ארט משתקים אותו
 22 טפנישטיל קנאה בפטיש בראשית – שהוא כבומה שהקב"ה חס
 23 רק על העופות, ותוד ארט טפניש שעשוה טהוריו (מצוותין) של
 24 קדושים ברוך הוא רחמיים – שאומר שטעם המוצהה הוא להודיע
 25 רחמנות, ובאמת המצוות אין אלא נזירות שהטיל עליינו, להודיע
 26 שאנו עברדי ושומרים מצוחתו אף בשאן טעם מובן.
 27 מה הוא רחמי – יריד לפניה תיבת קפיה רחפת, ואפרט איתה חספַת על
 28 קן צפוח, אפה חום ורעם עליינו (איתה חספַת על אותו זאת בנו),
 29 שאסורת לשחותם ביום אחד, אפה חום ורעם עליינו, ארט רחפת, בפה
 30 בדע תאי פרבנן לרציני לפרטיה – כמה ירע חכם זה לרצת את
 31 אודנו, שמתפלל בראוי לפני הקב"ה. ארט לה אפי לרבה ותא
 32 מטתקון אותו תנן במשנתינו, ואיך אתה משבחו. אמרת הגמרא:
 33 ורבה שישיבתו למדורי לאפני הוא דבצעא – ריצה להודר את אבוי
 34 שישיב כל מומשנה.
 35 מעשה נסוף תהוא רחמיות קפיה – יריד לתיבת לפנין קרי חניעא,
 36 ואפרט בברכה ראשונה של שמונה עשרה האל גברול הגברול והונרא
 37 האיד ותחוק ותאפעין. ארט ליה רבי חניא, סיטטינוחו לשבחה
 38 רטיך – האם סיימת למנות את כל שבחו של הקב"ה, שמקר
 39 שהוטספת על מה שתיקנו משמע שהינך סבור שאנו אמורים את כל
 40 שבחו של הקב"ה ואתה מעצת עד במה לשבחה, והרי אף בשבחה
 41 אחד אין שום בריה יוכלה להגיע לסוף שבחו, השאה עי תקלא –
 42 הרי אף שלשה אלו הגרול הגברול והונרא, שאנו מוכרים, אי לאו
 43 רטכינוחו טsha באזורייא – אם לא שמשה רבינו בתבוס בתורה,
 44 ואיתו אנשי בנטת הדולח וטקינוחו לשבחים אלו בטור התפללה,
 45 אנק לא אפרטן להו – לא היינו אמורים אותם מדעתנו, ולא היינו
 46 מפרטים כלל את שבחו של הקב"ה, ואית אפרט בולוי האי – ואיך
 47 אתה מוסף מודעך את כל אלו, אמשול לך משל למזה הדבר
 48 רומה, לארט שחייו לו אלף אלף אלפים דינרי בקט, האם לא נצרי הו
 49 משבחים אותו (באלף אלף אלףים) דינרי בקט, האם לא נצרי הו
 50 לו. ועל כן אין להוטסף שבחים על מה שהם תינכו.
 51 מימרא נספהת של רבבי חניא: אמר רבי חניא, הכל ברי שפיטים –
 52 כל הנגע לטבע האדם נגור עליו מה/ חוץ מיראת שפיטים, שהוא
 53

יברכך טובים – פירוש: שמחיא את הפוחדים מן הכלל. اي נמי משום ורמי בשתי רשויות, כלמות אליהם טובם.

מןני שעשה מהותיו של הקדוש ברוך הוא תחומי – אין אל גווירות – קשה להרב רבינו אלחנן על מה שישר הקליל בקדושתו שאנו אמרים בו ישי של פשת צדק ואו ואות בנו לא תא תשחטו ביום אחד. ומשמענו נודה לך.

הבל בידינו טענים חוץ מיראת שמים – קשות דודא בפרק "אל גווירות" (כתובות לא, ושים אמריק) והבל בידינו חוץ מיניכם ויחסו ונאה והבא מידי בתולדות האדם, אם היה חכם או טפש עני או עשיר גבור או לשל, והבל נגיד עלי חוץ מן היראת בדורותיכי "אל יתתכל עשריך והנבר בגבורה כי אם מזאת רשותך יתהלך המתהלך השכל וחידע אותיך (וימתה ט), והם מيري במראות העדויות לבא אליו אחר שנלה, שם ושם בידינו חוץ מיניכם ויחסו. פירושה הקור החומר. ולא קשה מהא רשותיכי ילי עני קחו מי ישבורי (תהליטים קמו), והכרי פירושה אם ישלחנה בעפומם אחות ברוכיה בראש הפסוק ישליך קrho בפתחים. וום לא קשה מהא רשותיכי יאן נטהר מהומר (שם ט) – הדוא בעברי ררכיטים והוא דקאמור, אבל כל מון שהוא בכיתו – ודיי ביל הוא ליניגל מנגנו.

אין מפטידין במרכמה וובי יהודיה מותיר. קיימתן ל' כר יהודיה מהו

משנה יברוך טובים הרוי והדריך טיעות – שאינו כולל רשותים בשבוחו של מקום, ובכבודם לפחות (כrichtות ג, ב) מחלבנה שריחה רע ומאהה הכתוב בין סמני הקטורת, שמייצגן הכתוב בחרצאנן להיזון בגאנדה אהת. על כן צפוד ייעו רחטיך – בלשון הוהה הרחטיך מגעין על קן צפוד, קר חוס ורחס עליון. ועל טוב יזר שבר – על טובותיך נודה לך. או שאמור שי פענימים 'טודים' כשהוא

ברע – משתקן אותו. ובכבודו מפרש לת' הטענה בעיריות – בוגרמא מפרש שודרש פרשת עריהת בכינור, ואונטה לא עריה ממש דבר הכתוב, אלא כינה הכתוב בלשונו וקריא אותה שעה, המגלה קלון אבוי וקלון אמר רביבים. ביני הדוא, לשון הייפה, שמהפרק דיבורו לשבח או לנגאי. והרבה יש בלשון החבטים בספרה אספה לי שביעים איש' (בבדור י) זיא אל אראה בעריה (שם) – בערתם זהה לו לומר, אלא שכינה הכתוב, ביזגא בדבר יומיוזו את כבודם בתבנית שור אוכל עשב' (תהליטים ק), בבודו זהה לו לומר, אלא שכינה הכתוב, האופר ומופער לא תחן להעביר לטולך – לא תבא על הנבואה ותולדך נן לעבדה זורת. טתקן אותו שפטל קנאה בטעשוה בראשית, ווד אפר: מפניו שעוישה מזרתו של הקירוש ברוך הוא ורחים ואין אלא גוירות. היהוא רגניות קפואה ורבה, אפר: מפניו קנסת על קן צפוד, איתה חום ורעם עליינו איתה קסת על "אותו ואית בנו", איתה חום ורעם עליינו. אפר רבה: פפה יגע היהאי מרבנן לרוצי לבריה! אפר ליה אבוי: וזה "משתקן אותו" תנוי ורבה ליהו רבי אבוי

זה. ואין אלא טירת פלך – להטלע עליו עליה, להודיעו שאנתו עבריך ושומרו מטהו. רבתבעינו משה תורה – יהאל הגורל הגבור והנראה אשר לא ישא פבצי' (דרבים י, אגש בסמת הנדולה – בספר עדרא (תמיתה ט) יעתה אללו האל הנדול והנראה שומר הברית וההסדר, חוץ טוראת טבים – אותה מסורה כדי אדרם, שיחא הוא עצמו מכין לפך. אף על גב שהיובל בידיו להבן לבני אלוי, וכחיבר יהנה כחומר ביד הזרען בן האם בית ישראייל (וימתה יז) ואותו יוסחידות את לב האם מבשרכם (חוואקל לא). אפר טילוא פטלאו ווני לה – כל תיבה אמרו ושונה – אין בגין משמעות שדי רשות, אלא מגנה וסלול דוא. בחזרהו בפליש טפא – וכי מגנה חבירו נהג בהקושש בריך הוא לדרכו לפניו שלא במחבירו, וחורר מורהה לו בכבודו שלא בדין בראשו? טופטה – מוטטיל בעין. יוזבם את המקבת' מטורגמינו; מופטה (שופטים ד), גבי רב זוק – לפראשי מבנה דמונגיין, כדרותרגם שרות אבר ורשות אמך' – קלנא דאבר וקלנא דאמך, ולא תלחה שם דבר קלון שביה. התא דיבר זיבא רבי ישעטאל – לפרש מותגיניך בירושאל האב על הגועה הכתוב מודר. **משנה** מעשה אבן – יישבב את בלהה פלנש אבר ורשות טרנג – וחישקן לנוהג, טעהה תפער – ויזהה. ופעשה עיל היראשון – כל פרשת הגעל על יזאליבחו באש' (שםות לב), ומה שחוור אחורן וספר המעשה הוא קרי ימעשה עיגל השני, והוא שכתבו בו ייעצה העגל הזה. ולא יתרגם, פון יטש עמי הארץ ואמור מושד דה בו שיבא מאלי. אבל המקרה אין מביך, "חווע את ירושלים – את תונבותיה", פרשא זיא ירושלים – ואמריק בסוכת הוגינה (יא, ב) המסתבל ברכבעה וברים ראיו לא באללו לא בא לעלם, והחט טרגטן – מפרש בסיפא: מעשה דוד ואמנון לא נקרין ולא מטרגטן. אלי נקרין וטטרגטן: כל' עק' נשפ'ה, סיקון. מציצה בראשית נקריא ומטרגם. פשיטא! מהו דתימא: אortho לשוייל מה למעלה ומה למטה, ומה

טפרש טעמא: און רעטעו של מלך שיכירו שמו על אשפה כה.

א משמע לו שבתו הוא – שבת הוא ליהודה הקראית. והוא – שזרה (על) מהתנא. מאחבה – של ברכות. וסורה – של קללה, ואון לבן לשיטים. פסי דעתינו – יהלשות רענן בשישמש שידן גנשין, ואמרת טוב ליהנות מן העמל הזה בכל רצוננו, והאל וסופנו לעינש. אל תתרם אלא אחרין – יהיוזו בני יעקב שנים עשר' והפסוק הזה נפקח בהפסק פרשה, אך קדרו אחורין באילו זה פסק לעצמו. כן יאמר ששה אל ארון – מה' העשא לך העם הזה. פקו' חסין – העוד פניהם, לומר יש ממש בעבודה וזה. פשם יש – שלא יאמורו הקושש ברוך הוא נשא לך פנים. ואין ידען שכדיין יישראל לשאת לך פנים. כדרמן ברבות (ב, ב') לא בראים הם ישראלי לשאת לך פנים? אני אמרתי ז'אלת השבעה וברכתי (דברים ח) זה מחריך על עצמן עד בית עד בכיצות. ישגלה – לשון משכוב, ברכתיו יהשיגל ישבת עצורי (נחמה) ב). יש מפרשים כלמתא. בעפליים – לשון מפרש הוא לבני יתר מטהורו. ושיעון נבק' בית הדעת. חרינט – חרי לשון ריע. רבינט – חוב מן הווים, שלא לפאר שעוזו ישראל אוכלי גליהק בשומרון. את הוודאות – ריעי הוציא דרך נקב, טשי' שיניהם – שיטים יש ליהוש ליהודה וברכתיו. וצאה לח' ורכבה קרייה מימי שיעון. לטחראות – גבי עברודה זה כתיב בספר מלכים, כי חור לשון מרבא ריע הוא. לעילות בית און – רק כל המשועה הבאה על עגליל בית און יגרו שכיחם שבומרון, כי אבל עלי על העגל. ובתיר (אשר עלי) – ירושלים צא ובדרך בתוצאות אפיק. ברכז ומיצאו בו שמי' פסול, ואלו גנראין ולא מתרגמי, רעבר"ן סיקון. מצעה ראובן גנרא ולא מתרגמי. ומצעה ברבי חנינא בן גמליאל שהלך לבלול, ויהה קרייה תנין הכנסת "זיה בשם ישראל". ואמר לו לפרטו גמן: הפסק, אל תרתקם אלא אחים, ושיבחו חכמים. מצעה עגל השני גנרא ולא מתרגמי. איזה מצעה עגל השני? פון י"א אמר משה עד זנרא משה. תניא, רב' שמעון בן אלעדר אומר: לעולם היה אדם והוא בחשובתו, שמתוך תשובה שהשיבו אחריו משה בקרוי הפינין, שנאמר: "אשלהבו באש וגיא העגל הזה". ברכבת פתנים גנרא ולא מתרגמי. מי מעכبا? משלום דרכיתיב: "ישא". מצעה דוד ואחנן לא גנרא ולא מתרגמי. וזה אמרת מצעה אחנן ותיפר גנרא ומתרגמי! לא קשיא: הא – דרכיתיב: "אחנן בן דוד", הא – דרכיתיב "אחנן" סקמא. תע' רבנן: כל הטעאות הכתובים בთורה לגנאי קוריין אותו לשכחת, בגין "ישגלה" – "ישגבנה"; "בעפלים" – "בטוחרים". קריונים – "דבירונים"; לאבל את חורייהם ולשחות את מימי' שיעיהם – "לאבל את צואתם ולשחות את מימי' רגילים"; "לטקראות" – "לטזאות". רב' ירושע בן קריה אומר: מלטקראות" כישמן, מפני שהוא גנאי לעבורה ויה. אמר רב נחמן: כל ליטניא אסירה ברכות פלא וכו...". רב' פאי אמר מהכא: "כפי כל קרט נבו", ובתי'ב: "קרים כרע וחדר לא עליו עמו וכבריו עליו גילו על בבבבוי כי גלה מפניה" אל חקיי "ביבדו" אלא "ביברו". אמר רב הונא בר קנות משפיה קרב אחא בריה קרב איקא: שרי ליה לבך ישראל ליטימר ליה לנו: שקליה עבורה וזה ואנחתה בשין תו של. אמר רב אשי: חי פאן דקנאי שומעינה שרי ליה לבויה בנטיל' ולשיין. חי פאן דשפיר שומעינה שרי לשבותיה, ומאן דשבותה ניחוח על ברכות על ראשו!

הרין על הקורא את המגילה עומר

³⁸ **בנין העיר שמקורה רוחבה של עיר – לזכרון ברקיו בית הכנסת, בית הכנסת – לזכרון בטפות, מטפות, קחו**

בתור כזה שיש לו חוש בחינוך, הרי יכול היה לשנות היחס בלתי רצוי, אודוטו כותב במכתבו, על-ידי התמדה ושקידה והשפעה בכיוון זה על חברי. ותועלת וזכות הרבים תלוי בו.

ברכת בְּנֵים נָקְרִין וְלֹא טַרְגְּמָן. פָּאֵר טַפְּקָא, פְּשׁוּם רְכֻתִּיב בָּה
 יְשָׁא הַיְמִינִי אֶלְקִיךְ/ וְאֵם יְתְרָגְמוֹ פְּסָוק וְהַיְבָנוּ עַמִּי הָארְצָן שִׁישָׁ
 לְפָנֵינוּ יְתְבָרֵךְ מְשֻׁאוֹ פְּנִים וְהַוְאָ מוֹתוֹר לְיִשְׂרָאֵל בְּשָׁחוֹטָאִים.
 טַעַשְׁחָה דָּרָד וְאַפְּנֵנָן לֹא נָקְרִין וְלֹא טַרְגְּמָן מְשֻׁום כְּבוֹדוֹ שֶׁדָּרָד
 הַמְלָר. מְקַשֵּׁה הַגְּמָרָא סְטוּרָה; וְתָא אֲמְרָתָה בְּבָרִיתָה לְעַלְלָה
 אַפְּנֵנָן וְתָפֵר נָקְרָא וּטְמָרָגָם. מְהֻרְצָת הַגְּמָרָא לֹא קְשָׁא, קָא – מָה
 שְׁנַנְיוֹן שָׁאֵין נָקְרִין בְּלִיל הַיְנוּ רְקָק בְּפָסָוק הַרְאָשׁוֹן בְּמַעַשָּׂה אַמְּנָנוּ
 רְכֻתִּיב בּוּ (שְׁמָאוֹל אַיִינָה) 'אַפְּנֵנָן בְּן דָּרָד', שְׁכִינָן שְׁהַוּכָר דָּרָד חַוְשָׁיָה
 לְגַבְוָתוֹ, קָא – מָה שְׁנַנְיוֹן שָׁנָקָרָא וּמְתָרָגָם, בְּשָׁאֵר הַמְעָשָׂה רְכֻתִּיב
 אַפְּנֵנָן טַפְּקָא וְלֹא מְחֻכָר דָּרָד.
 הַגְּמָרָא מְבָיאָה אֶת הַמְשָׁךְ הַבְּרִיתִיתָא: תָּנוּ רְבָּנוּ, כֵּל הַפְּקָרָא
 הַקְּתוּבִין בְּתֹורָה לְגַעַי – שְׁבָלְשָׁן הַקּוֹדֶשׁ הַמְגַנֵּן מְשֻׁנְנִים וּנְקָרִין
 אַוְתָן לְשָׁבָח – בְּלִשּׁוֹן שְׁבָת. גְּנוּן הַכְּתוּב (וּבְרִיטָה כְּלָל) יְאֵשׁ אַחֲרָ
 יְשָׁגְּנָה' קּוֹרָאִים יוֹאֵשׁ אַחֲרָ יְשָׁגְּנָה'. וּבָן (שֶׁסְּפָוק כְּבָן) יְעַבְּכָה הַ
 בְּשָׁדָן מְצָרִים וּבְעַטְוּלִים' קּוֹרָאִים 'עַטְוּרִים'. וּבְמִקְומָם 'חַרְוּעִים'
 (מִלְבָד בְּכוֹן) קּוֹרָאִים 'זְבִינִים'. וּבְמִקְומָם 'לְאַבְולָא אֶת חַוְרָקָם וּלְשָׁתָות
 אֶת טִיפְּיָה שְׁיָעִיקָּם' (שֶׁשְׁחָמָה), קּוֹרָאִים 'לְאַבְולָא אֶת צְזָאתָם וּלְשָׁתָות אֶת
 טִיפְּיָה רְגָלָקָם', שְׁהָוָא לְשָׁוֹן יְוּרָרָה נְקִיה. וּבְמִקְומָם 'יְשָׁמְחוּ לְטָמָרָאָת'
 (שֶׁשְׁחָמָה) קּוֹרָאִים לְמַזְאָזָות' שְׁהָוָא לְשָׁוֹן נְקִיה. אַמְּנוּן רְבִי יְהוּשָׁעָן בְּן
 קְרָרָה אָסָר, שִׁישָׁ לְקּוֹרָא פְּסָוק וְלְטָמָרָאָת בְּשָׁפָן – בְּמוֹ שְׁבָחָה,
 טַפְּנִי שְׁלָשָׁן לְמוֹחָרָאות הָוָא גְּנָא לְעַבְדָּת בָּזָקִים, וּטוֹב לְגַנְוָתָה
 כְּדָלְלָה. וְכָעֵן וְהַאֲפֵר דָּרָב נְחַפְּעָן, כֵּל לְעַזְנוֹתָא אַסְרָא – כֵּל לְיעַזְנוֹת
 אָסָרָה, בְּרִכְבָּעָן טְלַעַנְתָּא דְעַבְוָתָה בְּזָבִיכָּם רְשָׁא – חֻרְץ מְלִינְגָּוֹת עַל
 עַבְוָה וְרוּהָ שְׁהָיָה מוֹתָרָה. שְׁכַנְיָא מְעַנְנָוָה שְׁהַפְּסָוק מַתְלוֹעָצָן מַעֲבוֹדָה
 וְרוּהָ, רְכֻתִּיב (שֶׁשְׁחָמָה מְא.) 'בְּרַעַע בְּלִקְשָׁס בְּבוֹן', וּבְתִּיכְּבָב (שֶׁסְּפָוק) 'קְרָסָו'
 בְּרַעַע יְחִזּוּ לֹא בְּכָלְוָה טְלַע מְשָׁאָן' גּוֹן, כְּלָוָרָה, בְּלִגְוָנוֹ שְׁהָם אַלְחוֹהָם
 שְׁלָבָל בְּרַעַע וּקְרָסָו כְּמַי שְׁשָׁה לוֹ חֻולִי מְעָם שְׁאֵינוּ מְסַפֵּק לִישָׁב
 בְּבֵית הַכְּסָא לְפִנֵּי הַוּצָאת הַרְעִי, וְהָוָא לְשָׁוֹן גְּנָא לְעַבְוָה וְרוּהָ.
 הַוּכָה נְסָפָת שְׁלִינְגָּוֹת מַעֲבוֹדָה וְרוּהָ מוֹתָרָה. רְבִי גְּנָא אָסָר,
 בְּחַקָּא, שְׁנָאָמָר (הַשְׁעָמָה מְא.) לְעַגְלָלוֹת בֵּית אָנָן יְנָדוּ שְׁבָן שְׁוֹפְרָן – עַל
 שְׁנַי עֲגָלִים שְׁלַעַבְוָה וְרוּהָ שְׁהָוָה בְּבֵית אָל, וְלִקְחָוּ בְּשָׁבִי, יְדָאָנוּ
 שְׁוּבָנִי שְׁמוֹרָן, בְּיִאָבְלָיְוָן עַפּוֹ – הָעָם שְׁהָאמִינָן בְּעַלְלָה וְתָבָל
 עַלְלָה, וּבְקָרְיוּן עַלְלָה טְפָנוֹ – וְגַם בְּמִרְיוֹן שְׁמָחוֹ עִימָוּ, יְתָבָלוּ עַתָּה
 עַל בְּכָדוֹן בְּיִאָבְלָיְוָן עַלְלָה טְפָנוֹ. וְיַשְׁלַׁחְרָוּ לְתָרָשׁ אֶלְבָדָן,
 וְהָיָינוּ כּוּבָר מִשְׁאָה הַרְעִי שְׁלָמָם. וְהָוָא לְשָׁוֹן גְּנָא לְעַבְוָה וְרוּהָ.
 אָסָר רְבִי הוֹנָא בְּרִכְבָּעָן טַפְּשָׁה דָּרָב אַחֲרָא בְּרִיה דָּרָב אַיִקָּא, שְׁרִי לְהָ
 לְכָרְבָּא לְטִיפְּרָר לְיהָ לְעַובְדָר בְּזָבִיכָּם רְבִי גְּנָא אָסָר,
 שְׁקָלָה לְעַכְוָתָה בְּזָבִיכָּם – קָח אֶת הַעֲבָדָה וְרוּהָ שְׁלָר אֶנְקָה בְּשִׁין
 תְּיוּ שְׁלָל – וְתָנִיחָה אֶת הַבִּתְמָרָה רְכֻתִּיב. אָסָר בְּאַחֲרָיָה שְׁוּבָנִיה
 אָסָר בְּאַחֲרָיָה, תָּאֵר פָּאָן דָּבָנָא שְׁוּבָנִיה – מִי שְׁשָׁמוּנוּ רְעָתָה,
 שְׁיָעִינָה עַלְלָוָה שְׁמוֹנוֹת שְׁהָוָא נְוָאָתָה, שְׁרִי לְיהָ לְבָנִיה בְּגַעַל וְשִׁין,
 כְּלָוָרָה, מוֹתָר לְבָוּזָה גַּם אַתְּ אָמוֹ שְׁילָדָהוּ. וְלַעֲמָתָה וְהָיָה פָּאָן
 רְשָׁפֵר שְׁוּבָנִיה – שְׁשָׁמוֹעָתוֹ נְאָהָה, כְּלָוָרָה שְׁיָעִינָה עַלְלָוָה שְׁמוֹנוֹת
 שְׁלָל מְעָם טְוּבִים, שְׁרִי לְשָׁבָוֹתָה – מוֹתָר לְשָׁבָהוּ, וּפְאָן שְׁבָקָה –
 וְמי שְׁיָבָחוּ יְנָחוּ לְבָרְכָה עַל רָאָשׁוֹ.

חרון עלְךָ קּוֹרָא אֶת הַמְנִילָה עַמְּדָר

פרק רְבִיעִי - בְּנֵי הָעָדָר

משנה

משנתנו מבוארת דיני קדושת בית הכנסת וספר תורה ותשתיות
 ומוכרתם: רוב בְּנֵי הַעֲדָר שְׁפָרוּ רְחֹבָה שֶׁל עַיר שְׁהַפְּלָלָה בו
 בתעניות (וְאֵת הַתְּשִׁיעָה טָהָר), יש בו קדושה ואסור להשתמש בדמוי
 לחולין, שימושים בקדושים ואין מורידים, אלא לְקָחָן בְּרָטָיו בְּתִ¹³
 חַבְנָתָה שְׁקָדָרְשָׁתוֹ חַמְוָרָה יוֹתָר. ומטעם זה אם מכרו את בֵּית
 תְּכִנָּתָה, לְקָחָן בְּדָמוֹ רְקָפְּחָה – ארון הקודש שנמצא בו ספר
 תורה שקדושתו גּוֹדָלה יוֹתָר. וכן אם מכרו את הַתְּכִנָּתָה, לְקָחָן
 בְּדָמָה רְקָפְּחָה – מעיל ספר תורה שקדושותם גּוֹדָלה יוֹתָר.
 ואם מכרו טְמָפְּחָות – מעיל ספר תורה שקדושותם גּוֹדָלה יוֹתָר.

ומה לְפָנִים – מה היה קודם בראית העולם, וטה לאחזר – מה עתיד
 להזכיר לאחר שכילה העולם. ודברים אלו אסור לשאל אוthon. קָא
 טַשְׁפָעַ לְןִ שְׁאֵן חַוְשִׁים שִׁישָׁאלוּ. טַשְׁפָעַ לְנִ שְׁאֵן חַוְשִׁים שִׁישָׁאלוּ
 טַשְׁפָעַ לְזַוְּת וְשַׁטְּיַ בְּגַעַל (בראשית יט לב'לו), נָקָרָא וּטְרָגָם. שואלת
 הגמרא: פְּשִׁיטָא. ומשיבת: טַחְוּ דָּרְטִיא לְחַזּוֹשׁ לְבָבָדוֹ רְיחָה וְלֹא נְתָרָגָם, קָא
 טַשְׁפָעַ לְנִ שְׁאֵן חַוְשִׁה מְשֻׁמָּה וְלֹא דָרְטִיא לְחַזּוֹשׁ לְבָבָדוֹ רְטָבָרָה
 מְשֻׁמָּה דָּרְטִיא – שהודעה על חטאנו ובזכה זדקתה מני. קָא
 קְלָלוֹת וּבְרִכות שברשות בחוקתי ובפרשתי כי תבא נָקָרָן
 וּטְרָגָם. שואלת הגמרא: פְּשִׁיטָא. ומשיבת: טַחְוּ דָּרְטִיא דָּעַתְּיַהוּ רְצָבָרוֹ – שְׁמָא תִּחְלַשׁ דָּעַתְּיַהוּ
 בְּשִׁמְעוֹן אֶת הַקְּלָלוֹת, וְתִּתְאִישׁוּ מְלָשְׁמָרָה עַתְּה וְעַדְיָפוּ
 לְנָהָוג בְּשָׁרִירָה לִבְכָם וְלְהָנוֹת מְהֻעָלָם הַוָּה כְּתָאוֹת לִיבָם, קָא
 טַשְׁפָעַ לְנִ שְׁאֵן חַוְשִׁן לְךָ. קְלָלוֹת זְהָוִתָה הַתּוֹרָה וְעַזְנָשִׁין שְׁאֵן
 שְׁאֵן חַוְשִׁין שְׁאֵן נְאָמָר עַל הַלְּבָב, נָקָרָא וּטְרָגָם. קְלָלוֹת
 שואלת הגמרא: פְּשִׁיטָא. ומשיבת: טַחְוּ דָּרְטִיא שְׁיָעִיר נְאָמָר עַל
 קְלָלוֹת עַמְּלָאָתָה וְלֹא דָרְטִיא – מְלָשְׁמָרָה עַל שְׁמָיִם, קָא
 טַשְׁפָעַ לְנִ שְׁאֵן חַוְשִׁין שְׁאֵן בְּנָגְטִין, שְׁמָיִם יְבָאוּ לְעַשְׂתָה לְשָׁמִים.
 טַשְׁפָעַ אַפְּנֵנָן בְּנִ דָּרָד וְתָפֵר אַחֲרָיו, שְׁמָיִם יְבָאוּ לְהַפְּטָרָה וּטְרָגָם. [טַשְׁפָעַ
 אַבְּקָלָם עַמְּלָאָתָה] שְׁמָיִם יְבָאוּ לְהַפְּטָרָה וּטְרָגָם. שואלת הגמרא:
 פְּשִׁיטָא. ומשיבת: טַחְוּ דָּרְטִיא לְחַזּוֹשׁ לְבָבָדוֹ רְשָׁבָט בְּנָגְטִין, קָא
 טַשְׁפָעַ לְנִ שְׁאֵן חַוְשִׁן אֶת דָּרְטִיא, נָקָרָא לְהַפְּטָרָה וּטְרָגָם. שואלת הגמרא:
 'הַדָּרָעָת וְדָרְשָׁלָם אֶת תְּזַעְכָּתָה', נָקָרָא לְהַפְּטָרָה וּטְרָגָם. שואלת
 הגמרא: פְּשִׁיטָא. ומשיבת: יְשָׁרָה, יְשָׁרָה יְשָׁרָה לְמַעְלָה (לְפָנֵי מְרַבִּי אַלְיעָד הַרְוָע
 אֶלְעָד) – סְפָרָה בְּאַרְמָס אֶחָד שְׁתָוָה קּוֹרָא לְפָטָלָה (לְפָנֵי מְרַבִּי אַלְיעָד
 בְּתֹזְעָבָתָה וְדָרְטָלָם) המוחרים בפרשנה זו, צָא וּבְדָוק בְּתֹזְעָבָתָה אַפְּהָ
 בְּדָקוּ אַחֲרָיו וּמְאָאוּ בְּזַפְּנִי פְּסָול – מְמֹרְתָה. והבריתא שלנו אינה
 סוברת כָּרְבִּי אַלְיעָד.
 הגמרא מביאה את המשך הבריתא: זָאָלָו נָקָרִין וְלֹא טְרָגָטִין. (רעבדין סְפָן):
 מביאה הבריתא מעשה הנגע לעין זה: וְתָפֵר בְּרִיְתָה בְּנֵי תְּנוּן בְּנֵי
 בְּשָׁבָן וְשָׁרָאָל – שבפטוק זה נאמר מעשה רְאָובָן, וְתָפֵר שְׁבָן חַנְפָּת יְהָ
 חַנְפָּתָה בְּנֵי גְּמַלְיָאָל לְפָטָרִין (חַפְּקָה) אל תִּתְּרַגְּמָן חַנְפָּתָה בְּנֵי
 עַשְׁרָי וְשְׁבָחוֹזָה (את רְבִי חַנְפָּא) חַנְפָּתָה עַל פְּרָקִים על כל.
 יְאָמֵר מִשְׁהָ עַד יְמִינָא מִשְׁהָ (בראשית לא' כט' מ"ש) (שנות לְבִבְרִיא מ"ש): והם סיפור אהרן
 למשה הייר בעשה העגל. וmobiah הגמרא בראיתא שמתובנה נלמוד
 הטעם שאין מתרגמים פסוקים אלה פְּנִיאָ, רְבִי שְׁבָן וְרְבִי שְׁבָעָן בְּנֵי
 אַלְעָד, לעזְלָם יְהָ אָדָם וְחוּר בְּתַשְׁבָוֹתָיו לְאֶחָדים, שְׁפָטוֹךְ תְּשִׁיבָה
 שְׁחַבְשָׁבוּ אַדְלָן לְטִשָּׁה עַל שְׁאָלוֹ מִזְהָה עַשְׂה לְךָ העם הוּא), וְאֵת
 הַפְּעָרְעָמִים – העיוו פְּנִיהם וְאֵמָרוּ שֵׁשׁ מְמֹשָׁעָבָה וְרוּהָ, וְאֵת
 מִמְּהַשְּׁנָאָר 'אֲשֶׁלְלָבָה בְּאַשׁ וְיִצְאָה חַעַל הַחַחַ', וְשְׁמַעַן שִׁיצָא
 העגל מעצמו משפט קר ט羞 לעשׂותם גּוֹדָלה יוֹתָר. ומטעם זה חילתה.
 ומתעם זה אמרו שלא יתרגמו פסוקים אלו.